

گزارش برگزاری کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت)

کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) در اوایل اسفند ماه برگزار شد. کنفرانس‌های سازمان ما که با شرکت اعضای سازمان برگزار می‌شوند، در اساس نقش کنگره را بر عهده دارند و عالی‌ترین ارگان سازمان محسوب می‌شوند. اسناد کنفرانس شامل گزارش سیاسی، گزارش تشکیلاتی و قطعنامه‌های پیشنهادی کمیته‌ی اجرایی از سه ماه پیش از کنفرانس در اختیار تشکیلات قرار می‌گیرند تا رفقای سازمان فرصت کافی برای بحث و بررسی آن‌ها داشته باشند. طی سه ماه پیش از کنفرانس، بولتن مباحثات درونی ویژه‌ی کنفرانس نیز منتشر می‌شود و قطعنامه‌های پیشنهادی رفقای تشکیلات و مباحث سیاسی و تشکیلاتی در آن‌ها انعکاس می‌یابد. از دی ماه سال جاری، رفقای تشکیلات در بولتن ویژه‌ی کنفرانس یازدهم، قطعنامه‌ها و مباحث سیاسی و تشکیلاتی خود را طرح کردند.

در کنفرانس یازدهم سازمان، علاوه بر اعضا، کاندیداهای عضویت نیز با رای مشورتی حضور داشتند. علاوه بر این، به دعوت کمیته‌ی اجرایی سازمان، رفقای برای شرکت در بخش سیاسی کنفرانس به عنوان میهمان دعوت شده بودند.

کنفرانس با اعلام یک دقیقه سکوت به احترام جان‌باختگان فدایی و دیگر مدافعان آزادی و سوسیالیسم کار خود را آغاز کرد.

پس از آن، یک هیات رئیسه‌ی سه نفره برای اداره‌ی جلسه انتخاب شد. پس از تصویب آیین‌نامه و معرفی شرکت کنندگان، گزارش تشکیلاتی کمیته‌ی اجرایی سازمان مورد بحث و بررسی قرار گرفت. سپس سوالات طرح شد و پس از پاسخ اعضای کمیته‌ی اجرایی، بحث حول گزارش آغاز شد. پس از دو دور بحث کلیت گزارش تشکیلاتی به رای گذاشته شد و با اکثریت قاطع آرا به تصویب رسید.

در گزارش تشکیلاتی، پس از برشمردن فعالیت‌های دو سال گذشته‌ی سازمان، ارزیابی شده بود:

کمیته اجرایی مجموع فعالیت‌های سازمان را در دوره دو سال گذشته مثبت و موفق ارزیابی می‌کند.

از نظر تشکیلاتی این دوره گام مهمی در جهت غلبه بر بی‌عملی و روحیه محافظه‌کاری در تشکیلات بود. تشکیلات نشان داد که چنانچه تصمیم جدی بگیرد، توانایی آن را دارد که با حداقل امکانات، وظایف مهمی را به انجام برساند. در سازماندهی جدید، توانایی‌های رفقا در زمینه‌های مختلف خود را نشان داد.

مجموع فعالیت‌های سازمان در این دوره، تأثیرات مهمی بر گسترش نفوذ و اعتبار سیاسی سازمان در داخل بر جای گذاشت. پس از گذشت سال‌ها اکنون گروه زیادی لاقل از عناصر آگاه در جریان مواضع و نظرات سازمان قرار گرفته اند. بر تعداد کسانی که خواهان دریافت نشریات و اطلاعیه‌های سازمان هستند، افزوده شده است. ای-میل‌هایی که به رادیو و سازمان رسید، و نیز تماس‌های مستقیم حاکی از انعکاس قابل ملاحظه این فعالیت سازمان در داخل است. نیروهای هوادار جدیدی در دانشگاه‌ها و محافل کارگری شکل گرفته‌اند. بر تعداد شنوندگان رادیو افزوده می‌شود و همراه با آن مواضع سازمان مقبولیت وسیع‌تری می‌یابد. گزارشات حاکی‌ست که برخی از نیروهای هوادار، مطالب گفتاری رادیو را بازنویسی، تکثیر و چاپ می‌کنند... این دوره بذرافشانی ما، تبلیغ و ترویج مواضع سازمان و حضور محسوس سازمان، پس از یک دوره عملاً غیبت در داخل بوده است، اما تا همین جا نیز می‌توان گفت که اکنون سازمان می‌تواند اطمینان داشته باشد که لاقل در برخی شهرها نیروی هوادار آماده و بعضاً فعال دارد.

سپس قطعنامه‌ی پیشنهادی مبنی بر حذف "تعهدنامه‌سازمانی" از اساسنامه سازمان که توسط یکی از رفقا در بولتن مباحثات طرح شده بود، در دستور کار گذاشته شد. این قطعنامه آرای لازم را به دست نیاورد و از دستور کار خارج گشت.

مورد بعد، بررسی پیشنهاد اعاده‌ی حیثیت از عطاالله نوریان بود.

عطاالله نوریان، نویسنده و مترجم، که در دوران شاه نیز به اتهام فعالیت‌های سیاسی دستگیر و زندانی شده بود، پس از قیام با سازمان همکاری داشت. در سال ۶۰ که دستگیر شد، کاندیدای عضویت در سازمان بود و با نشریه کار همکاری می‌کرد. وی پس از دستگیری ضعف نشان داد و در یک برنامه تلویزیونی رژیم شرکت کرد. با این وجود به رغم این

که محل برگزاری برخی جلسات حوزه‌های نویسندگان نشریه کار را می‌دانست و رفقای را نیز در این رابطه می‌شناخت، این مکان‌ها سالم ماندند و کسی در این رابطه لو نرفت و دستگیر نشد. اما به علت همان شرکت در برنامه تلویزیونی رژیم، نام وی حتا پس از اعدام، در لیست جان‌باختگان سازمان قرار نگرفت. تحقیقات سازمان از رفقای که در دهه ۶۰ سال‌ها در زندان‌های جمهوری اسلامی بوده‌اند، تأیید نمود که وی در لو دادن و دستگیری کسی با رژیم همکاری نکرده است. از این رو کنفرانس سازمان تصمیم گرفت که از وی اعاده حیثیت شود و نام وی در لیست جان‌باختگان سازمان قرار گیرد.

بحث سازماندهی تشکیلات مورد بعدی بود. در بحث‌ها بر این مساله تأکید شد که سیاست تشکیلاتی سازمان، همانند دو سال گذشته باید معطوف به داخل ایران باشد. تأکید شد که فعالیت برای ارتباط با فعالان و هواداران سازمان در داخل به شکل متمرکزتری انجام گیرد، رادیوی دموکراسی شورایی تقویت شود و به فعالیت در خارج کشور نیز بهای لازم داده شود. این سیاست با اکثریت قاطع آرا به تصویب رسید.

نیمه دوم کنفرانس، به قطعنامه‌های سیاسی و تاکتیکی اختصاص داشت که با حضور مهمانان برگزار شد. اسناد سیاسی کنفرانس از پیش در اختیار این رفقا قرار گرفته بود.

نخستین موضوع مورد بررسی در این بخش، قطعنامه حول اوضاع سیاسی ایران و وظایف ما بود که توسط کمیته‌ی اجرایی سازمان تنظیم و در اختیار تشکیلات قرار گرفته بود. این قطعنامه به بحث گذاشته شد. کلیت قطعنامه با اکثریت مطلق آرا به تصویب رسید. پیشنهادهای در جزئیات مطرح شد که قرار شد این پیشنهادات در قطعنامه وارد شوند. (سند شماره ۱)

پس از آن، نوبت به قطعنامه حول جنبش کارگری رسید. این قطعنامه به بحث گذاشته شد و کلیت آن با اکثریت مطلق آرا به تصویب رسید. قرار شد پیشنهادهای که در جزئیات مطرح شده‌اند، در قطعنامه گنجانده شوند. (سند شماره ۲)

قطعنامه در مورد جنبش زنان مورد بعدی بحث بود. این قطعنامه نیز به بحث گذاشته شد. پیشنهادهای در جزئیات مطرح شد که در قطعنامه گنجانده شوند. کلیت این قطعنامه به اتفاق آرا به تصویب رسید. (سند شماره ۳)

سپس قطعنامه‌ای که یکی از رفقای سازمان درباره اضافه کردن "بی قید و شرط" به بند آزادی‌های سیاسی برنامه طرح کرده بود، در دستور کار قرار گرفت. قطعنامه چنین بود:

«پیشنهاد می‌شود در "برنامه عمل سازمان فداییان (اقلیت) برای سرنگونی جمهوری اسلامی و برقراری حکومت شورایی" این تغییرات در قسمتی که تحت عنوان "تأمین و تضمین آزادی‌های سیاسی و حقوق دموکراتیک و مدنی مردم" آمده، لحاظ گردد:

به جای:

"آزادی کامل فکر و عقیده، بیان، مطبوعات، اجتماع، تظاهرات و اعتصاب، تشکیل و فعالیت احزاب و سازمان‌های سیاسی، اتحادیه‌های کارگری، شوراها و کلیه تشکل‌های صنفی و دموکراتیک"

نوشته شود:

"آزادی کامل (بی قید و شرط) فکر و عقیده، بیان، مطبوعات، اجتماع، تظاهرات و اعتصاب، تشکیل و فعالیت احزاب و سازمان‌های سیاسی، اتحادیه‌های کارگری، شوراها و کلیه تشکل‌های صنفی و دموکراتیک"

در بحث حول این قطعنامه، رفیق ارائه‌دهنده قطعنامه در دفاع از آن و رفقای در مخالفت با آن صحبت کردند.

رفقای مخالف افزودن واژه‌های "بدون قید و شرط" در برنامه، استدلال کردند که بدون قید و شرط بودن آزادی‌های

سیاسی، هم اکنون در برنامه وجود دارد، چراکه برنامه سازمان خواسته است که بدون هر گونه، اما، مگر، قید و شرط، آزادی‌های سیاسی در قانون اساسی آینده تضمین شود. در مقالات تشریحی و توضیحی حول مفاد برنامه نیز تاکید شده است که علی‌الاصول در حکومت کارگری، حتا دشمنان طبقاتی کارگران نیز از آزادی سیاسی محروم نخواهند شد.

این پیشنهاد، پس از دو دور بحث، توسط رفیق ارائه‌دهنده پس گرفته شد.

طی مباحث پیش‌کنفرانس، قطعنامه‌ای نیز مبنی بر وارد کردن "لغو حکم اعدام" در برنامه‌ی سازمان از سوی رفقای تشکیلات طرح شده بود. این مساله، موضوع بعدی کار کنفرانس بود. رفقای موافق و مخالف این قطعنامه بحث خود را ارائه دادند. رفقای که در دفاع از این قطعنامه صحبت کردند، معتقد بودند از آن جا که حکم اعدام، توسط دولت‌ها برای حذف مخالفان سیاسی انجام می‌گیرد و در مواردی که افراد به اتهام جرایم اجتماعی و جنایی اعدام می‌شوند، این افراد خود قربانی مناسبات موجودند و از آن جا که ما کمونیست‌ها، برای جامعه‌ای عاری از ستم و سرکوب و استثمار مبارزه می‌کنیم لذا باید با وارد کردن این اصل در برنامه‌ی سازمان، با حذف فیزیکی انسان‌ها مخالفت کنیم. در این قطعنامه آمده بود:

«مجازات اعدام نقض زندگی و حق انسانی برای زیستن است. هیچ طبقه‌ای، هیچ جامعه‌ای، هیچ نیرویی و هیچ کسی حق محروم کردن کسی را از زندگی ندارد. جامعه‌ای که با مجازات اعدام و کشتن انسان می‌خواهد به معضلات اجتماعی پاسخ به دهد، یک جامعه غیر انسانی است که اصل و مبنای خود را با حذف فیزیکی انسان و نفی ارزش‌های انسانی بنیان گذاشته است.»

بنابراین سازمان ما خواهان لغو مجازات اعدام است و از حق زندگی و رشد و تعالی انسان‌ها دفاع می‌کند. بنابراین در قانون اساسی حکومت شورایی پیشنهاد می‌کنم بند ۹ به شرح زیر اصلاح یا تغییر یابد:

لغو مجازات اعدام و هر گونه تفتیش، شکنجه و جاسوسی

آزادی زندانیان سیاسی

تضمین حق محاکمه علنی و برخورداری کامل از حق انتخاب وکیل، دفاع و دادرسی»

رفقای که در مخالفت با وارد کردن این اصل در برنامه‌ی سازمان صحبت کردند، عمدتاً تاکید داشتند که ما مخالف اجرای حکم اعدام توسط دولت‌ها هستیم. این مساله در مقالات و اطلاعیه‌های سازمان نیز منعکس است. اما قرارداد لغو اعدام در برنامه، می‌تواند در آینده دست‌آویزی برای نفی ترور سرخ و مبارزه‌ی مسلحانه گردد. این قطعنامه به رأی گذاشته شد و به تصویب نرسید.

پس از آن قطعنامه‌ی دیگری در دستور کار گذاشته شد که پیشنهاد می‌کرد در برنامه‌ی سازمان، حکومت شورایی، با جمهوری شورایی جایگزین شود. در این قطعنامه آمده بود: «در جمهوری شورایی کارگران و زحمتکشان ساختار طبقاتی و قدرت سیاسی و مناسبات آن روشن، واضح و فاقد هر گونه ابهام است. با برنامه سازمان همخوانی دارد، آلترناتیوی است که پاسخگوی تضادهای اجتماعی جامعه ایران می‌باشد.»

بنابراین در شعار تبلیغی‌مان طرح شعار "جمهوری شورایی کارگران و زحمتکشان" می‌تواند در مبارزه کارگران و زحمتکشان برای سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی مؤثر باشد. این شعار روان، گویا و صریح است و در رسالت مبارزه طبقاتی کارگران و زحمتکشان در تغییر و تحولات اجتماعی نقشی اساسی خواهد داشت.»

بحث حول این قطعنامه آغاز شد.

رفقای مخالف گنجاندن واژه جمهوری شورایی در برنامه استدلال کردند که در برنامه تنها می‌توان مطالباتی را مطرح ساخت که امکان تحقق قطعی آن‌ها وجود دارد. هیچ کس نمی‌تواند تضمین کند که آن چه پرولتاریای انقلابی در ایران مستقر خواهد ساخت، قطعاً نام جمهوری شورایی خواهد داشت، بنابراین عجلتاً باید حکومت شورایی کارگری، ارگان‌ها و نهادهای دولت پرولتاری را تا تشکیل کنگره سراسری شوراهای نمایندگان خواستار شد. تنها، هنگامی که این کنگره تشکیل شد و مسئله تعیین شکل دولت قطعیت می‌یابد، شعار جمهوری شورایی را مطرح کرد و آن را به یک مطالبه

برنامه‌ای تبدیل نمود.

این قطعنامه، پس از بحث، توسط رفیقی که آن را ارائه داده بود، پس گرفته شد.

در پایان قطعنامه‌ای به بحث گذاشته شد که پیشنهاد می‌کرد به منظور تدقیق فرمول‌بندی بخش وظیفه‌ی سیاسی فوری برنامه سازمان، تغییراتی در این بند داده شود. این قطعنامه با اکثریت مطلق آرا به تصویب رسید. (سند شماره‌ی ۴)

کنفرانس به پایان کار خود نزدیک می‌شد. پیام‌های رسیده به کنفرانس قرائت شدند و کنفرانس مقرر نمود پیام‌هایی به کارگران، به رفقای هوادار و فعالان سازمان، به خانواده‌های زندانیان سیاسی و جان‌فشنان راه آزادی و سوسیالیسم، و به دانشجویان صادر شود. در این کنفرانس، کمیته اجرایی جدید سازمان نیز برای مدت دو سال انتخاب گردید.

کنفرانس یازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) با خواندن سرود انترناسیونال به پایان رسید. شرکت‌کنندگان در کنفرانس، با مشت‌های گره کرده خود، عزم‌شان در مبارزه در راه آزادی و سوسیالیسم را اعلام نمودند.